

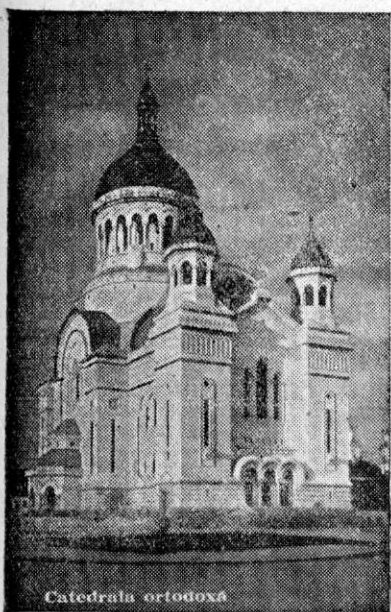
RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Prot. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Catedrala ortodoxă

Nr. 14042-1942.

NICOLAE,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramurăș.

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.

„Este un Domn, o credință un botez.....
precum ați fost chemați la o singură nădejde a
chemării noastre“
Efezeni 4, 4-5.

Iubiții mei fii sufleșteți,

Deodată cu sărbătorile Crăciunului prăznuim din nou pogorârea Fiului lui Dumnezeu pe pământ și între noi. Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu este departe, ci este lângă noi cu tot ajutorul și cu toată mângăerea Lui. Aceasta este vestea și asigurarea pe care ne-o reînnoește an de an această sărbătoare. De aceea sufletele noastre sunt pline de bucurie. În aceste zile, în inima creștinului nu încapă întristare și descurajare, căci odată ce știe că Domnul cerului și al pământului este aproape cu dragostea și cu puterea Lui, cum s'ar mai putea teme de greutățile și de năcazurile trecătoare ale acestei vieți?

Dar neamul nostru a trăit totdeauna cu Domnul. În toată vremea noi l-am cântat cu îngerii „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu“ și l-am căutat cu magii, călăuzindu-ne după stea. Dela obârșia noastră ca popor român, am stat sub ocrotirea Lui și în toate veacurile grele ce le-am străbătut, El ne-a însoțit și ne-a povăluit cu evanghelia Lui, păzându-ne sufletul curat și ființa neștirbită. Nici când strămoșii noștri nu s'au închinat altcuiva și n'au dat ascultare credinții decât lui Hristos, singurul Domn și Stăpân adevărat și atotputernic și mântuitor al vieții. De aceea am răzbit prin toate dușmăniile sortii, iar sufletul ni s'a păstrat curat, căci în el nu și-au făcut culcuș gândurile rele și planurile viclene cari vin din lipsa credinții sau din credința rătăcită. Credința creștină și-a pus pecetea adânc pe ființa noastră,

tră, sufletul nostru a crescut după chipul virtuților întrupate în Hristos Domnul. Prin traiul cu Domnul s'a format sufletul neamului, acelaș pe tot cuprinsul locuit de Români, bun ca pâinea și curat ca ceara albinelor.

Înaintașii noștri au avut cu toții un singur Domn, pe Iisus Hristos, o singură credință și un singur botez întru iertarea păcatelor, de aceea s'a format în ei acelaș suflet, pe care ni l-au predat nouă ca să-l păstrăm neschimbat și nepătat.

Dar având aceeaș credință, acelaș Domn Iisus Hristos și acelaș suflet, noi avem cu toții aceeaș „nădejde a chemării“ noastre. E nădejdea mântuirii pe care ne-a adus-o Domnul nostru Iisus Hristos prin nașterea Sa ca om. Dumnezeu ne chiamă la mântuire și toată viața noastră de pe pământ trebuie să fie o alergare la această chemare, o pregătire

spre ajungere la ținta cea dreaptă a vieții celei veșnice, sprijiniți de dorul și iubirea lui Iisus Hristos. Nici o clipă nu trebuie să ne abatem din drumul care ne duce spre mântuirea la care ne-a chemat Dumnezeu, căci altfel zadarnică ne este truda acestei vieți. »Nădejdea chemării« lui Dumnezeu să vă lumineze, iubiții mei fii sufleșteți, cărarea acestei vieți pas de pas și zi de zi, să stea ca o lumină nestinsă în mijlocul sufletelor noastre.

Dar afară de chemarea la fericirea cea veșnică în apropierea de Tatăl nostru cel ceresc, mai avem și o

(continuare în pag. 2)

Această pastorală o vor citi Prea Cuc. preoți înaintea poporului în biserici, în prima zi de Crăciun, iar a doua zi în parohiile administrate.

chemare ca neam, spre care de asemenea trebuie să tindem cu nădejdea cea mai neșovăitoare. Nici unul din noi n'avem altă putință să ne păstrăm sufletul pe care să-l pregătim pentru mântuire, decât dacă trăește neamul din care facem parte, Cu toții trebuie să ne străduim așadar să dobândim pe seama întregului nostru neam *libertatea deplină*.

În silințele noastre să fim însuflețiți de încrederea că războiul acesta, care merge înainte cu multă înverșunare, nu se poate sfârși altfel decât cu libertatea deplină pe seama tuturor națiilor. Nu se aduc atâtea jertfe, nu se varsă atâtea lacrimi, ca la sfârșitul lor să înceapă o nouă robie a popoarelor. Dacă mai sunt neamuri cari nu se pot desvâța de pofta de a trăi din munca de rob a altor popoare, vor fi trezite din visurile lor.

Libertatea e pentru sufletul națiilor ceea ce este aerul pentru trupul omului. Toate națiile au lipsă de libertate, căci numai în ea le pot crește virtuțile și și talentele și destoiniciile ce le-a sădit Dumnezeu în făptura lor. Dumnezeu însuși cheamă neamurile la libertate, așa cum cheamă plantele să crească și să dea rod în lumina soarelui. Noi luptând pentru libertatea neamului nostru, ascultăm de o chemare dumnezeiască.

Dacă războiul nu s'ar isprăvi cu orânduirea care să asigure libertatea tuturor popoarelor, ci și de aici încolo se vor asupri neamurile între ele, s'ar ivi curând alt război și lumea nu și-ar mai găsi pace.

Așteptăm așadar cu cele mai întemeiate nădejdi de pace care va trebui să recunoască neamului nostru întreg dreptul de libertate. Atunci frații noștri cari petrec aceste sărbători în suferințe și lacrimi se vor îmbrățișa cu noi în bucuria unei reintâlniri ce nu va mai avea sfârșit.

Dar ziua aceea trebuie să o pregătim prin tot ceea ce vom face până atunci. Cel dintâi lucru ce se cere dela noi este „*să păzim unirea duhului, îngăduind unii pe alții în iubire*“, cum spune Apostolul (Efeseni 4,2—3). Unirea în cuget, frăția în duh, este una din cele mai mari puteri ale unui neam. Să ținem unul la altul și fiecare la neamul nostru, făcând împreună un zid pe care să nu-l poată dărâma și împrăștia nici o meșteșugire a dușmanilor. Să ne ferim de șoapte streine, cari încearcă să facă crepături în acest zid al frățietății noastre și să nu ascultăm de nici unul din cei ce caută să ne învrăjbească și să ne atragă spre cine știe ce rosturi neguroase, ci numai de interesele neamului, cari sunt adevărate interese ale fiecăruia din noi. Sunt astăzi mulți apostoli mincinoși, cari propovăduesc prin șoapte ademenitoare tot felul de raiuri în cari, ar curge lapte și miere pe pământ. Se pot ivi de aceștia și printre voi, îndemnându-vă să nu mai țineți la neamul și la țara noastră, ci să porniți pe alte cărări. Ei ar vrea ca sfârșitul războiului să ne găsească învrăjbiți între noi, în plină neorânduială, ca să nu avem puterea să ne cerem drepturile noastre și de va fi nevoie să intrăm în luptă pentru ele.

Ca părinte sufletesc, cu grijă de popor, vă atrag din vreme luarea aminte asupra primejdiilor ce pot să vină asupra noastră, de nu ne vom ținea strâns unul lângă altul, în unirea duhului românesc, de nu ne vom închina fiecare gândul și iubirea noastră neamului din care facem parte. Să știți că nici unul din voi nu poate să-și dobândească o fericire pe pământ, dacă neamul este în suferință și în asuprire. Fericirea fiecăruia din noi atarnă de fericirea neamului. Plugarul care-și scoate pâinea cu sudoarea feții din brazda lui scumpă, mun-

citorul care-și susține viața sa și alor săi prin osteneala în fabrică, funcționarul care din birourile țării sale ajută rânduiala și viața românească, fiecare își are soarta neamului, căci dacă nu e în jurul lui o lume și o stăpânire românească, e înlăturat dela locul lui de muncă sau e apăsător de dușmănia străinului.

Iubirea de neam să vă fie așadar cea mai înaltă datorie, după credința în Dumnezeu, ca să fiți gata să aduceți pentru el orice jertfe, știind că jertfindu-vă pe voi, asigurați pe seama urmașilor voștri putința unui traiu liber și adăpostit.

Vitejia armatei noastre dovedește ce puternic este un neam care vrea să-și pună la adăpost și să-și asigure libertatea. Inima noastră e lângă iubiții noștri ostași plină de încredere în puterea lor de-a face să ni se recunoască dreptatea noastră.

Iubirea noastră de neam să vi o arătați, dragii mei, și în voința de ajutor cu care să întâmpinați pe semenii voștri mai împovorați de răzazuri și de greutate. Aveți grije de cei săraci, căci însuși Domnul Iisus Hristos ni i-a dat în seamă. Inconjurați cu iubirea voastră pe cei al căror sprijin stă în ploaia de gloanțe, pentru apărarea noastră a tuturor. Sărbătorile Crăciunului să prindă în voi simțul de datorie față de copiii cei orfani și săraci, căci și Domnul nostru Iisus Hristos și-a arătat dragostea față de ei, născându-se într-o iesle, ca cel mai smerit dintre prunci.

Gândul la Nașterea Domnului trebuie să ne smerească, să ne facă să nu ne mai ținem privirile îndreptate numai spre bogăți și spre bogăție, ci să ni le plecăm spre cei umiliți și pe noi înșine să ne coborâm, înălțându-ne întru umilință, ca să ne apropiem de pilda ce ni-a dat-o Fiul lui Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufletesti,

Trimițându-vă aceste îndemnuri și povețe și rugând pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care s'a pogorât între oameni, să se sălășluiască la acest praznic al Nașterii Sale celei după trup în peștera din Vifleem în sufletele voastre, ca să-l puteți petrece întru bucurie curată, în „unirea duhului“ și „în legătura păcii“ și să vă învredniciți a-l ajunge, împreună cu pe cel al Anului Nou și al Bobotezii, întru mulți ani fericiți. Vă îmbrățișez cu caldă mea iubire părintească și Vă împărtășesc arhierestile mele binecuvântări.

Data în reședința Noastră arhiepiscopescă-mitropolitană din Sibiu, la Sărbătorile Nașterii Domnului din anul 1942.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor

Nicolae,

arhiepiscop și mitropolit

Cugetări

„Nu priviți înapoi și nu risipiți puterile în lacrimi zadarnice. Rămâne vittorul. Rămâne să învingeți mătne!”
Maria, regina României.

„Durerea tale în suflet brazdele prin care curge apoi isvorul viu al harului dumnezeiesc.”
N. Iorga.

„Oamenii buni se stîm și se apropie ca și osmentii răi. Se naște pe nesîniște o conspirație a binelui, în fața căreia se prăbușesc steagurile ticăloșiei.”
G. Vălsan.

„Prin bărbăția noastră în nenorocire să ne arătăm vrednicul de fericirea și libertatea, ce Tatăl cel de Sus dela întemeierea lumii a pregătit tuturor popoarelor, și care prin urmare curând sau mai târziu trebuie să vie și Românilor.”
M. Kogălniceanu.

Evangelhia

Matei c. 2, sth. 1—12.

Nașterea lui Iisus din Fecioara Maria, a cărei prăznuire o sărbătorim, constituie hotarul dintre cele două lumi: lumea veche și lumea nouă, sau referind această asemănare la om, ea este pețrea lui Adam cel vechiu și strălucirea vieții unul nou Adam.

Scrutând trecutul omenirii până la nașterea lui Iisus, aflăm înțelepciunea omenească luptându-se împotriva patimilor omenești și credința, că nu există pentru om scăpare din mreaja ticăloșeniei sale până când nu va ajunge la curățenia zeilor. Numai cât și această curățenie era întunecată, de neputința zeilor, ei înșiși creaturi omenești, lipsite de „sfințenia” Dumnezeului celui viu.

Venirea cu trupul în lume a lui Iisus, aduce cu sine o lumină capabilă să lumineze cele mai ascunse gânduri întunecate. Tot ceea ce înțelepciunea veche omenească a putut abia numai să întrezărească, se arată limpede și cu putere în învățătura lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Sfințenia și slobozenia din robia păcatului, au dat omenirii o nouă înfățișare, făcând-o să-și înțeleagă rostul ei adevărat.

Și dacă istoria de mai tâziu ne dovedește, că în lume totuși nu s'a sălășluit „pacea și buna învoire” aceasta se datorește lipsei de conducere a omenirii cu puterea Evangheliei mântuitoare. Omenirea deci este vinovată și va veni vremea când lumea nouă născută odată cu Iisus, se va înfăptui a avea în întregime ei.

Pentru realizarea acestei împărății Mântuitorului lumii vrea să se nască în ieslea sufletească a fiecăruia din noi, spre a face din noi, un nou Adam. Lucrul în si-

ne pare foarte ciudat la prima auzire și cu toate acestea de nu se va sălășlui Hristos cu învățăturile sale în sufletul nostru, nu putem fi oameni noi, curățiți și liberi de robia patimilor.

Ceea ce face din omul născut cu înclinarea mai mult spre rău decât spre bine, un om drept, iubitor și milostiv, sunt credința și faptele noastre isvorite din puterea de viață a Evangheliei lui Iisus. Omul nu are de purtat nici un alt război mai greu, decât cu sine însuși. Până când nu ajungi să fii biruitor în această luptă, adică să-ți stăpânești pe tine însuși și să nu fii rob de patimi, până atunci nu poți deveni om nou, făptură nouă.

Această nouă frământătură sufletească, în care toate gândurile, simțămintele și voințele sunt luminate de dreptate, sfințenie, milostenie, iubire și tot ce este de folos vecinilor, numai Iisus cu puterea Sa dumnezeiască o poate implini. Iată de ce este necesar ca Iisus să se nască în sufletul nostru!

Este necesară această înnoire nu numai sub raportul mântuirii vecinilor, ci și sub cel pământesc. Ca neam, ce am trăit totdeauna în tovărășia poruncilor Sale sfinte și astăzi — și mai ales astăzi — ne trebuie călăuză Evangheliile mântuitoare, în care străbunii au aflat puterea de viață.

Sângerăm din greu pentru Țara, visată din veac în veac, Țara liberă și întregă, sub semnul Crucii. Deci viața fiilor ei trebuie să poarte pecetea unei trăiri creștinești.

Preocupați de aceste gânduri și împărțându-ne de bucuriile sufletești ce aduce nașterea lui Hristos, ea ne este de folos.

Prof. T. CIURUȘ

Așteptarea neamurilor

Pe altarul unui templu din Atena era scris: „Necunoscutului Dumnezeu”. Apostolul Pavel propovăduiește Atenienilor pe acel Dumnezeu pe care ei, necunoscându-l, îl cinsteau. Neamurile durau temple de rugă zeilor și totuși . . . căutau pe Dumnezeu. Faciile revelației licăreau, tainic, în conștiința lor, chinată de întrebarea cea mare: Unde este Dumnezeu, la cine ne vom duce?

Fericitul Augustin arată, în cuvinte de flăcări, tortura, celui însetat de Dumnezeu, neliniștea mistuitoare a sufletului, care caută pe Ziditorul său. Și sunt atâtea abisuri în celea către Domnul!

Limbile, care se depărtează de

farul descoperirilor dela începuturi, băteau drumul tuturor încercărilor; a regășirilor de sine, ne mai crezând în „busteni” de lemn. La râul Vavilonului, la apa cîințelor amare, fiii neascultării au strigat din adâncuri către Dumnezeu, cerând un Răscumpărător, pentru a-i ridica pe treptele cerului și a-i reintegra în grația din care se prăbușiseră, luciferic.

Setea metafizică, dorința dogoritoare de ispășire și purificare, se cuprinde în ideea de răscumpărare, care constituie pivotul credinței în izbăvire, centrul economiei cerești. Ea este însăși setea de pocăință, conștiința vinovăției grele, năzuința Zaratuștrică

spre cerul făgăduinței, oltoire în arborele nemărginirii.

Pedagogia divină a pregătit limbile, în mod intuitiv, pentru primirea Mântuitorului, pentru „plinirea vremii”. „Așteptarea Neamurilor” e reminiscența durosă a paradisului pierdut și coborârea lui Dumnezeu în lume.

La strigătul tare și neîntrerupt al omului către cer, Dumnezeu a făgăduit un Mântuitor.

Preludiile profetice au adâncime și măreție, sboruri și lumini.

. . . Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui . . . În Avraam se vor binecuvânta toate neamurile . . . Nu va lipsi domn din Iuda și povătuitor din oapele lui, până nu va veni Mesia și de El vor asculta toate popoarele . . . Din Betleem va ieși povătuitor . . . Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu . . . Și se va chema numele lui: Minune, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Etern, Domn al Păcii . . . Va fi Unsul Domnului . . . I se vor închina împărați . . .

Limbile au fost conduse la mântuire de legea națională, scrisă în inima și cugetul lor; neavând lege, făceau din fire ale legii. (Rom) Filosofilor antici, aprinzându-și torța dela revelația V. Testament, după mărturia părinților bisericești, au avut viziuni și intuiții profetice, au hrănit lumea lor cu speranțe mesianice.

Ridicându-se până la ideile mono-teiste, tâlmăcii înțelepciunii Eladei așteptau; Plato: „Logos-ul”, Socrate: „Învățătorul Universal”. Unii au văzut și în tragedia prometeică un simbol al omenirii sfâșiate de vulturul remușcării și al conștiinței păcatului, care așteaptă un „Sol” divin liberator.

La Romani, oracolele sibiline și poetul Virgil preziceau un „Erou miraculos”, pe care îl vor trimite zeii din cer, ca să reintroneze epoca de aur, reînnoirea spirituală, la care aspira întreaga lume.

Egiptenii așteptau pe Horus, Indienii pe Vișnu, Persii pe Miștra, să înfrângă moartea și întunerecul, să reabiliteze binele, să aducă pământului pacea cerească.

Și în tradiția altor neamuri, la nordicii lui Odin, la tibetanii lui Dalai Lama, la germanii Walhallici, la șamanii deșerturilor, găsim un ideal mesianic, în persoana unui „Trimis” de sus.

Universalitatea ideii de răscumpărare se explică, la farul revelației, prin monogenism.

Psihoza așteptării are un emoționant conținut sufletesc, îmbăiat în valuri de nădejdi și fericire, de rugă și ușurare. Dreptul Simion le-a trăit pe toate, când a luat pe Dumnezeu în brațe.

„În vremea” e lacrima, e revelația lui Simion, e deosebiră de umă: „Acum slobozește pe robul tău, Stăpâne” . . .

Pr. Gh. Oneșiu.

Valoarea tradiției

Intotdeauna omul a dorit, cu înfocare, să ajungă cât mai repede, la o bună stare, la țărnel veșnic fugare al insulei fericite.

Spre această năluca își istorvește — spre binele său — omul puterile sale, de veacuri îndelungate.

Multe și chinuitoare eforturi au depus fiii cei mai aleși ai omenirii pentru a găsi mijloacele necesare pentru o viață sufletească mai nobilă și pentru un trai mai ușor.

Spirite diabolice, sortite anumit pentru întărirea ideilor câștigate cu greu, au încercat să risipească tezaurele omenirii și să împuie principii bune numai pentru cei tari.

Așa, urcând și scoborând, omenirea își duce mai departe soarta sa.

O privire atentă asupra desfășurării întâmplărilor trecute, ne arată un lucru deosebit de important, de care, mai ales azi, e bine să ținem seama: de câte ori omenirea a părăsit drumul cel bun, cu legături strânse, în experiența făcută, de atâtea ori s'a prăbușit în haos și barbarie.

Legăți de trecut ne simțim mai puternici, mai siguri de viitorul nostru.

Toate elementele spirituale moștenite din truda înaintașilor, sunt o avere neprețuită, un tezaur sufletească, care poartă numele cuprinzător de tradiție.

Fiecare om venind pe lume aduce cu sine deprinderi și puteri latente, lucru ce-l poate observa oricine: să vrea sau să nu vrea individul, el este așa cum au fost și înaintașii lui.

Tot așa e și cu neamurile. Iși au și ele tradiția lor, adică moștenirea lor spirituală, care le imprimă caractere deosebite și le fixează, fără putință de schimbare, destinul lor.

Lipsa unei culturi a clasei noastre „intellectuale” a cam rupt mersul normal al tradiției, fie neținând seamă de existența ei, fie înlăturând-o pentru alte idei împumutate.

Ignorarea tradiției, aduce după sine însă adevărate nenorociri, al căror urmări se văd, cu cât trece timpul.

Cât timp însă marea masă a națiunii noastre stă nemișcată, ca o stâncă, urmând drumul ei secular, va trece ca o furtună, ori ce val dela suprafață.

Cât timp însă întreaga elită a națiunii rămâne credincioasă tradiției și idealului, nimic nu-i pierdut, fiind că sufletul e întreg.

Tristele noastre zile ne pot lămurii mai bine, decât oricâte vorbe ce este tradiția și care-i valoarea ei.

Un adevăr însă rămâne neschimbat: nimic nu se poate crea fără a ține seama de tradiție, de experiența trecutului și de permanentul nostru ideal.

Ion Berclu.

Ctitorul nostru D. Gheorghe Sion, bolnav

Sunt oameni a căror viață, chiar bogată fiind în ani, vorbește generațiilor următoare nu prin numărul anilor trăiți ci prin măreția faptelor săvârșite. Chivrenisitori a unor bogății mari, ei le știu fructifica material și moral în așa fel încât generații după generații se pot îndulci din rodul lor.

Neamul nostru a cunoscut din plin astfel de dăruitori și chiar în zilele noastre ei se arată destul de des. Astfel este și binefăcătorul de Biserică și Neam, boerul moldovean D. Gheorghe Sion.

Cunoscut prin activitatea multilaterală și binefăcătoare, Dsa intră în galeria ctitorilor mari prin donațiile bogate dăruite Universității din Iași și Cluj, pe cari le întregeste cu fundațiunea culturală întemeiată pentru Eparhia noastră, compusă din câteva vile la Slănic, o moșie și bonuri în câteva sute de mii lei. Această fundație o mărețește în 1941 cu alte donații mari.

Imprejurările vitrege l-au silit să se depărteze de orașul drag, Cluj, unde-și legase sufletul cu

Biserica și Neamul nostru și se retrase la vechiul oraș Tg.-Ocna, cu nădejdea revenirii în apropierea comorilor de nepretuit, dăruite Clujului. Bătrânețele îl cuprindeau tot mai mult și din prilejul venirii în Țară a P. S. Episcop Nicolae Colan, s'au luat dispoziții ca să fie îngrijit la Sibiu, prin înalta purtare de grijă a I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Aflăm acum, că marele nostru ctitor D. Gheorghe Sion, este suferind. Deși frumoasa vârstă de 87 ani îi apasă umerii bătrâni, Eparhia noastră recunoscătoare este sufletește la căpătâiul Dsale și-i dorește grabnica însănătoșire, ca să se poată bucura de ziua cea mare a revederii cu ceice i-a iubit și l-au iubit.

Insuși P. S. Episcop Nicolae s'a interesat de starea sănătății D. Gheorghe Sion, care a fost vizitat de I. P. S. Mitropolit Nicolae, de P. C. vicar prot. Al. Baba președintele Vicariatului și de alte personalități din Sibiu.

Nădăjduim, că îmbunătățirea ivită ni-l va reda sănătos.

Invățătorii eroi

Biserica și fiica ei școala merg mână în mână la toate ocaziunile vieții neamului românesc. Căci de că Biserica merge cu Crucea în frunte, dascălii școlii își dăruiesc tot ce au mai scump, pentru patrie

Astfel cu o deosebită solemnitate s'a făcut pomenirea celor 14 învățători ai județului Turda, care au dat supremă jertfă pentru desrobirea fraților din răsăritul țării.

În cadrele Asociației învățătorilor, în ziua de 29 Noemvrie a. c. într'o pioasă ședință și în fața tuturor autorităților bisericești, școlare și civile în orașul Turda s'a evocat jertfa ostașului român în general și a învățătorilor în special, pentru războiul nostru sfânt. Ședința a fost deschisă de dl. Insp. gen. Nistor—Alba-Iulia.

Printre cuvântările solemne, P. C. Prot. Aurel Gliga a adus binecuvântarea Bisericii ortodoxe, arătând necesitatea unei cât mai strânse colaborări între toți românii, aducând exemplul fraților din teritoriul cedat.

La ora 10 întreaga existență a participat la Sf. Liturgie din catedrala ortodoxă, unde răspunsurile liturgice au fost date de excelentul cor bărbătesc al Societății Industria Sârmei, din Câmpia Turzii, condus de maestrul Boțezan. De remarcat că între coriștii e nelipsit însuși directorul

acestei Industrii, dl. Ionel Floașiu, unul din cei mai însuflețiți animatori ai ortodoxiei din acest județ.

Predica zilei a fost rostită de Păr. Emil Mureșan—Turda.

După Liturgie a urmat parastasul pentru cei 14 învățători din județ, căzuți eroic pe frontul de răsărit și pentru asistentul universitar Nelu Maloș (absolvent al Academiei noastre teologice din Cluj), decedat în Germania, ca trimis al Țării la Expoziția populară.

P. C. Prot. Aurel Gliga, în cadrele parastasului a vorbit despre totala dăruire a ostașului român în războiul de desrobire, arătând cu câtă însuflețire, învățătorimea, a îmbrățișat cauza războiului sfânt.

A arătat apoi, pe scurt și viața decedatului Nelu Maloș, care a închis ochii pe pământ străin, pe frontul de propagandă a cauzei românești.

A mai vorbit dl. Insp. reg Gabriel Brumă, arătând în cuvinte emoționante suprema jertfă a învățătorimii.

Printre prezenți au fost remarcăți pe lângă dd. amintiți mai sus și d. Insp. Dariu Pop, Ioan Popa prim-președinte al Tribunalului, Aug. Rusu vice-primar al orașului, etc.

Pr. Vasile Fâșcu.

Conferințe preoțești — Cercuri religioase

Conferința preoțească din protopopiatul Turda

Intrunirea preoșilor din tract, de data asta, a avut loc în ziua de 21 Noemvrie a. c. (Intrarea în Biserică), în parohia: Câmpia-

Turzii, care reprezintă un mare centru industrial și în jurul acestei întreprinderi: Industria Sârmei, care în timpul din urmă luase

mare dezvoltare, sporește zilnic numărul credincioșilor ortodocși-români.

La ora 9 dimineața se întrunesc toți preoții din tract, în frunte cu tânărul și destoinic Prea Cucer. Protopop A. Gliga, asistând la lecția practică, predată cu mult tact și iscusință de păr. Nic. Radu, elevilor din cl. IV primară. Lecția model ne-a servit la însușirea celor mai exemplare metode de predare în studiul religiei.

La ora 10 s'a săvârșit Sf. Liturghie într'o capelă foarte bine amenajată, de către P. Cucer. păr. protopop A. Gliga, păr. E. Murășianu și păr. Nic. Radu. Desăvârșirea armoniei între cererile Sf. Liturghii și răspunsurile date de exemplarul cor al Bis. din localitate, a înălțat mult sentimentul religiozității a auditorilor. În scurt timp capela a fost neincăpătoare de mulțimea enoriașilor cari i-și plecau genunchii în fața altarului. La priceastă a rostit cuvântul de învățătură duhovnicească Păr. E. Murășianu, care a dezvoltat subiectul: „Grija părinților pentru creșterea copiilor“. O problemă actuală și binevenită, care concoardă întru toate și cu subiectul lucrării în scris pentru conferința de toamnă. Miezul predicii a fost dezvoltat cu multă pricepere și predată în mod exemplar.

La sfârșitul Sf. Liturghii P. Cucer. Păr. protopop al tractului arată însemnătatea conferințelor preoțești și aportul Bisericii Ortodoxe aduse în continuitatea și desăvârșirea legii strămoșești în conștiința dreptcredincioșilor roceșeni, cari luptă pe frontul ortodoxiei biruitoare pentru triumful creștinismului. Aduce elogii și mulțumiri membrilor activi ai Corului Bis. cari au executat ireproșabil răspunsurile liturgice. Laudă Dl. dirijor al corului, Dlu ing. Floașiu, un vajnic luptător al ortodoxiei, cât și păr. L. David care

poartă toată răspunderea viitoare dezvoltării a parohiei abea înființată.

La ora 1 d. m. a avut loc conferința intimă, care s'a deschis de către Cuc. Protopop unde recensorul V. Vescan din Vișoara, și-a expus ideile călăuzitoare la subiectul:

„Mijloacele cele mai bune pentru o catehizație corespunzătoare în școala primară“. Preoții din tract au dat toată atenția acestei lucrări și fiecare preot a dezvoltat-o din punctul său de vedere, însă sunt și vederi comune în ceea ce privește mijloacele cele mai bune pentru catehizație, cari se caracterizează în următoarele:

a) exemplul bun dat de preot-catehet în faptă și cuvânt,
b) frecvența neîntreruptă a preotului-catehet la ora de religie,
c) manual de religie adecvat puterii de înțelegere a copilului,
d) cercetarea bisericii de către școlari în fiecare Duminică și cor bisericesc.

e) control din partea superiorilor pentru bunul mers al catehizației și

i) în fine cursuri pentru pregătirea cursurilor-cateheți. Tot în conferința intimă s'a achitat de o frumoasă obligațiune literară păr. V. Loga.

S'a încheiat această conferință intimă cu diverse discuții din domeniul pastorației și cu unele comunicate din partea păr.-protopop, aducând totodată mulțumiri tuturor celor cari s'au ostenit în ogorul Domnului și cari au contribuit la reușita conferinței de toamnă.

Masa comună s'a luat într'o atmosferă de caldă prietenie și iubire frățească și despărțându-ne cu ferma convingere că atât Biserica strămoșească cât și ortodoxia va primi vechea și tradiționala ei strălucire în acest târgușor și bogat în uzine, numai mulțumită sârguinții și colaborării celor doi înainte stătători: Dl. ing. Floașiu și păr. L. David.

Pr. V. Șeuleanu

PARTEA OFICIALĂ

No. 4764—1942

COMUNICAT,

Președinția Consiliului de Miniștri ne încunoștințează, că în cursul acestei ierni se vor organiza școli țărănești, în care sătenii urmează să învețe cum trebuie să-și fabrice singuri săpunul necesar, cu mijloace economice și în condițiuni cât mai bune de realizare.

Indatorăm proțimea noastră ca și în această latură a binelui obștesc din viața poporului nostru, urmărit cu atâta grijă de conducerea Statului, să fie prezentă și activă cu munca și cu sfatul.

Cei ce nu vor înțelege îndatorirea impusă, vor suporta consecințele legii.

Alba-Iulia 12 Dec. 1942.

p. Președinte vicar.

N. VASIU

p. secretar
O. NICOLA

3—3
Oficiul Protopopesc Ort.-Rom.
Aiud

Nr. 517—1042.

CONCURS:

Se publică concurs pentru completarea parohiei de cl. III-a Râmeș-Cheia din Protopopiatul Aiud, județul Alba, cu termen de 30 zile dela întâia apariție în „Renașterea“, a prezentului concurs.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt: salariul dela Stat, onorariile stolare obișnuite și câte o zi de lucru dela fiecare din cele 35 familii, câte are parohia.

Concurenții își vor înainta cererile, legal întocmite la adresa V. Consiliului vicarial din Alba-Iulia, care va face întregirea prin numire.

Aiud, la 23 Noiembrie 1942.

Of. prot. în înțelegere cu Consiliul parohial dela Râmeș-Cheia
Protopop, Iosif Pop

Tip. Alba Alba-Iulia Cenzurat